

[Krag.]

Kriseforslag, og vi har vist det senest i disse Dage, ved det Resultat, som nu er naaet gennem en Forhandling, som vi ogsaa før Valget tilbød den høje Regering. Men da erklærede saavel Formanden i Udvalget som den højtærede Handelsminister, hvad sikkert ogsaa det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen — som jeg ser morer sig saa kosteligt over den Situation — klart erindrer, overfor vore Ændringsforslag, at det Krav, der var stillet gennem Regeringsforslaget, var det absolutte Minimum, som man ikke kunde forhandle sig bort fra.

Den politiske Stilling er, som sagt, ganske uændret. Hverken Truslerne overfor Landstinget eller de fornærmelige Udtalelser, som ogsaa fra Regeringsbanken er udtalt overfor Landstinget, som f. Eks. Justitsministerens Paastand om, at Landstingets Holdning overfor Regeringen er et Udslag af landlige Sognekongers Hovmod, alt dette har ikke forandret vor Stilling eller Landstingets Stilling til den højtærede Regering. Men eet vil jeg ogsaa i Forbindelse med, hvad det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen her har sagt, ikke unnlade at sige, nemlig dette, at man har ikke Ret til at kræve, at Oppositionens Rigsdagsmænd efter dette Valg skal bøje sig ind under Regeringens Diktatur, at Oppositionens Repræsentanter skal forraade deres Overbevisning, skal svigte de Standpunkter, hvorpaa Vælgerne har givet dem Mandat. Det har man ikke Ret til, og naar man stiller et saadant Krav, vil jeg sige, at man nærmer sig det grundlovsstridige. Thi i Henhold til Grundlovens § 55 er Rigsdagsmanden kun bundet ved sin Overbevisning og ikke ved nogen Forskrift af sine Vælgere, altsaa heller ikke ved Forskrift af Modstandere blandt Vælgerne, enten de saa er Flertal eller Mindretal, og følgelig heller ikke ved Forskrifter af Regeringen. Tokammersystemets bærende Idé er gensidig Forhandlingsvillie til Opnaaelse af Resultater til Folkegavn, og Regeringens Opgave er den: at forlige modstaaende Opfattelser mellem Tingene; formaar Regeringen ikke det, er den ikke den Regering, vi har Brug for i en saa trang og mørk Tid. Derfor vil jeg sige til den højtærede Regering og den højtærede Statsminister, at som vi hidtil har afvist, saaledes afviser vi ogsaa nu og i Fremtiden ethvert Krav om Underkastelse. Statsministeren sluttede sin Aabningstale den 4. Oktober med at sige, at det vilde være ønskeligt, om Rigsdagen med Forstaaelse af Tidens Alvor vilde etablere et Samarbejde mellem Partierne til sikker Løsning af de store betydningsfulde Op-

gaver, der venter os. Den højtærede Statsminister manede til Samarbejde mellem Partierne — der stod i denne Forbindelse ikke noget om Regeringen, og det Bidrag til dette Samarbejde, som Regeringen øjeblikkelig gav, var jo ogsaa af en lidt besynderlig Beskaffenhed. Thi til Støtte for disse Samarbejdsbestræbelser fremsatte Regeringen straks Afrustningsforslagene trods den ved Regeringspartiernes Stemmer i forrige Samling tilvejebragte betydelige Indskrænkning af Forsvarsapparatet og den dermed følgende Nedgang i Udgifter; den fremsatte straks Forslag om Renteskat og Formueafgift, til hvilket Forslag den kendte Oppositionens absolutte Stilling; den fremsatte øjeblikkelig Socialreformen uden fjerneste Hensyn til Kritikken baade af de Principper og ganske særligt af de Takster og Sats, som disse Lovforslag indeholdt; den opretholdt med andre Ord Kravet om de stærkt øgede Udgifter paa dette Omraade. Og saa krævede den endelig det Valutadiktatur, som vi isaa høj Grad har haft Lejlighed til at beskæftige os med baade før, under og efter Valget, saa at jeg ikke behøver yderligere at opholde mig ved det. Men jeg skal slutte med at sige, at den samme Regering, som manede til dette Samarbejde, fortsatte med en administrativ Behandling af Arbejdsløshedsloven og de midlertidige Love, som i Henhold til Forliget knyttede sig til denne, og som for i Vinter skulde erstatte Fortsættelseskasserne, paa en Maade, der med Hensyn til de arbejdsløses Forhold til Hjelpekasserne staar i den skarpeste Modsætning baade til disse Loves Aand og Bogstav, til Betænkningens Redegørelse for, hvorledes Lovene paa dette Punkt skulde administreres, og til de Ofre, der fra Oppositionspartiernes Side paa flere Punkter blev bragt for at naa denne Ordning. Det var Baggrunden for og Konsekvenserne af den højtærede Statsministers Manen til Samarbejde i den Tale, hvormed han aabnede Rigsdagen, og der er desværre siden ikke fremkommet noget væsentligt, som tyder paa, at Regeringen paa en mere positiv Maade vil medvirke til Samarbejde, og dog kræver jo Tiden det nu med en Styrke som ingen Sinde før; thi det er utvivlsomt — og derom er vi vel sagtens ogsaa alle enige —, at store Opgaver maa løses, hvis de økonomiske Ulykkers skæbnesvangre Følger for de enkelte dog i nogen Maade skal modvirkes, hvis Kommunernes og Statens Økonomi ikke i en desværre sandsynligvis nær Fremtid skal bryde sammen. Renteproblemet, Gældsspørgsmaalet, Kravet om Nedbringelse af Skattetrykket,